



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 340/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED] proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 27/2025 z 12. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľka

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 6. novembra 2025 v znení jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 26. januára 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia bližšie nešpecifikovaných referenčných noriem uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Súčasne žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2T/43/2019 z 20. júna 2024 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 127 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že za okolností špecifikovaných v tomto rozsudku ako otec využil bezbrannosť svojej maloletej dcéry [REDACTED] (ďalej len „poškodená“), ktorú opakovane bozkával v oblasti genitálií, kde ju zároveň hladkal a poškriabal, v dôsledku čoho krvácala, pričom poškodená musela uspokojovať jeho sexuálnu potrebu rukou po jeho pohlavnom úde až k jeho vyvrcholeniu. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na ktorého výkon bol zaradený

do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň bolo sťažovateľovi uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Na odvolanie sťažovateľa bol rozsudok okresného súdu rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4To/77/2024 z 18. septembra 2024 podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a s poukazom na § 322 ods. 3 Trestného poriadku bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nesúhlasí s odmietnutím dovolania podaného proti rozsudku krajského súdu. Vyhodnotením dovolania ako neodôvodneného najvyšší súd zasiahol do sťažovateľovho práva na obhajobu a porušil aj právo sťažovateľa na vypočutie svedkov.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či táto obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K napadnutému uzneseniu:

5. Ústavný súd východiskovo poznamenáva, že ústavná sťažnosť je formulovaná značne stručne a všeobecne. Súčasne je však potrebné prihliadnuť na to, že sťažovateľ nie je právne zastúpený, a preto od neho nemožno požadovať odborne bezchybné podanie. Z ústavnej sťažnosti je pritom zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie práva na obhajobu, na čo nadväzuje námietka porušenia sťažovateľovho práva vypočúvať svedkov. Sťažovateľ označil aj rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým malo dôjsť k zásahu do jeho práv (napadnuté uznesenie), pričom toto rozhodnutie k ústavnej sťažnosti aj priložil. Z uvádzaných dôvodov ústavný súd vedený materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti pristúpil k vecnému prieskumu napadnutého uznesenia, v rámci ktorého konfrontoval dovoláciu argumentáciu sťažovateľa spôsobom, akým sa s ňou najvyšší súd vyrovnal v odôvodnení napadnutého uznesenia. V uvedenom smere ústavný súd posudzoval, či závery najvyššieho súdu zodpovedajú požiadavkám ústavne konformného a dostatočne presvedčivého odôvodnenia aktu aplikácie práva.

6. V prvom okruhu dovolacích dôvodov sťažovateľ namietal neodstránenie rozporov vo výpovediach poškodenej. Najvyšší súd však sťažovateľovi v podstatnom ozrejmil, že s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemožno na dovolanie odsúdeného skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení

vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok, tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Pritom poukazovanie na rozpory vo výpovediach aj so zreteľom na ústavným súdom aprobované závery najvyššieho súdu (m. m. napr. I. ÚS 534/2025) smeruje práve proti správnosti zisteného skutku, čo je argumentácia vylúčená z prieskumu najvyššieho súdu realizovaného na podklade dovolania odsúdeného. Z uvedeného dôvodu nebolo možné priznať tejto sťažnostnej námietke pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

7. Ak ide o druhú rovinu dovolacích námietok, sťažovateľ nesúhlasil s procesným postupom okresného súdu, ktorý nevyhovel sťažovateľovmu návrhu na doplnenie dokazovania z 20. júna 2024. V avizovanom návrhu sťažovateľ formuloval požiadavku na opätovné vypočutie (i) poškodenej a (ii) svedkyne [REDACTED] (ktorá je matkou poškodenej, pozn.). V reakcii je však s poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia nevyhnutné uviesť, že poškodená bola na návrh sťažovateľa vypočutá na hlavnom pojednávaní 12. októbra 2020 v jeho neprítomnosti postupom podľa § 262 Trestného poriadku, a to v prítomnosti sťažovateľovho obhajcu. Sťažovateľ bol následne v stručnosti oboznámený s obsahom výpovede poškodenej a bolo mu zachované aj právo vyjadriť sa k vykonanému dôkazu, ktoré využil. Výsluch poškodenej bol teda vykonaný kontradiktórnym spôsobom, čím bolo zachované právo sťažovateľa na spravodlivý proces. Okresný súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na opätovný výsluch poškodenej následne odôvodnil tým, že poškodená už vo veci na hlavnom pojednávaní vypovedala. K návrhu na výsluch svedkyne [REDACTED] okresný súd v podstatnom uviedol, že ide o nepriamu svedkyňu, ktorá v čase, keď sa mal žalovaný skutok stať, už nežila v domácnosti sťažovateľa, pretože ju opustila. Údajné vyjadrenie poškodenej smerované svedkyňi [REDACTED] o tom, že si obvinenie proti sťažovateľovi vymyslela, malo byť sprostredkované cez viacero osôb, na hlavnom pojednávaní konanom 20. júna 2024 malo byť prednesené sestrou sťažovateľa [REDACTED], a to údajne na základe telefonickej (nie osobnej) komunikácie so svedkyňou [REDACTED].

8. Ústavný súd len zovšeobecňujúco dodáva, že vo svojej judikatúre dlhodobo akceptuje právnu teóriu i praxou prezentovaný názor, v zmysle ktorého súd, ktorý má právomoc vo veci konať, má právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu vykoná, avšak zdôrazňuje, že ani v takomto prípade nemôže ísť o svojvoľný postup (m. m. napr. IV. ÚS 100/2014). Postup všeobecných súdov však v okolnostiach veci nemožno vyhodnotiť ako arbitrárny, pretože sťažovateľ získal konkrétne a presvedčivé odpovede, pre ktoré nebolo jeho návrhom na doplnenie dokazovania vyhovené. Vina sťažovateľa bola preukázaná bez dôvodných pochybností už na základe dovtedy vykonaných dôkazov a vykonanie ďalšieho výsluchu poškodenej by bolo v podstate nadbytočné a duplicitné. Ak ide o návrh na výsluch svedkyne [REDACTED], táto svedkyňa nemala bezprostrednú vedomosť o žalovanom skutku, a jej výpoveď preto nemohla relevantným spôsobom prispieť k zisteniu skutkového stavu. So zreteľom na uvádzané závery tak musí byť aj táto sťažnostná námietka kvalifikovaná ako zjavne neopodstatnená.

9. V tretej časti dovolacej argumentácie sťažovateľ v podstate nesúhlasil s prístupom všeobecných súdov k výpovedi poškodenej. Súd mal dospieť k záveru, že poškodená klamala v časti výpovede, podľa ktorej mal sťažovateľ sexuálne zneužívať a týrať aj svojho maloletého syna [REDACTED], avšak

uveril výpovedi poškodenej v časti, ktorá sa týkala sexuálneho násillia páchaného sťažovateľom voči jej osobe. Takýto úsudok je podľa tvrdenia sťažovateľa nepochopiteľný a zmätočný. Ústavný súd však poukazuje na závery samotného sťažovateľa recipované na s. 4 a s. 5 napadnutého uznesenia, podľa ktorých bola výpoveď poškodenej v časti týkajúcej sa maloletého [REDAKOVANÉ] vyvrátená znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ]. Odtiaľ malo s veľkou pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote vyplynúť, že sťažovateľ sa nedopustil análneho styku na maloletom [REDAKOVANÉ]. Naopak, trestná činnosť sťažovateľa, ktorej sa mal dopustiť na poškodenej, bola inými dôkazmi potvrdená. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na závery krajského súdu, ktoré najvyšší súd recipoval na s. 15 a s. 16 napadnutého uznesenia. Odtiaľ v podstatnom rezultuje, že usvedčujúca výpoveď poškodenej bola potvrdená ďalšou konkrétne špecifikovanou dôkaznou materiálou, a to výpoveďami svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Tieto svedkyne vylúčili účelové krivé obvinenie sťažovateľa poškodenu. S poukazom na uvádzané závery preto nie je ústavne nekonformný prístup všeobecných súdov spočívajúci v diferencovanom hodnotení výpovede poškodenej. Prijatie jednej časti avizovanej výpovede a odmietnutie inej časti tejto výpovede bolo totiž so zreteľom na celkový dôkazný kolorit racionálne špecifikované a konkrétne odôvodnené. To je dôvod, pre ktorý nemožno priznať ústavnú relevanciu ani tejto sťažnostnej línie.

10. Ústavný súd dospel k záveru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia práv sťažovateľa, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

11. Ústavný súd môže podľa prvej aliney § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu